

7 สิ่งที่ผมเรียนรู้หลังจากเดินทางมาครึ่งค่อน โลก

2 ปีที่แล้ว หลังจากเรียนจบปริญญาโทที่สกอตแลนด์ ผมได้ตัดสินใจครั้งสำคัญ ทำในสิ่งที่ตัวเองไม่เคยทำ และไม่คิดว่าในชีวิตนี้จะทำได้ นั่นก็คือการแบ็คแพ็คจากสกอตแลนด์กลับกรุงเทพ กว่า 2 เดือนที่โลดแล่นอยู่บนถนนหนทางที่ไม่คุ้นเคย เจอคนแปลกหน้าที่ไม่คุ้นตา และทำในสิ่งที่ไม่คุ้นชิน ถึงแม้ว่าเวลาจะล่วงเวลามานานแล้ว แต่ความรู้สึกสุข เศร้า เหงา พิน ที่เกิดขึ้นระหว่างทริปมันยังคงอยู่เสมอมา ยิ่งช่วงนี้ที่ต้องทำงานหนัก มันทำให้ผมค่อนข้างหมกมุ่นอยู่กับความทรงจำในอดีตมากเป็นพิเศษ ครั้นจะระบายความหมกมุ่นนี้ด้วยการหยุดทุกอย่างแล้วแบกกระเป๋าออกเดินทางมันก็ดูเป็นไปได้ยาก สิ่งที่ได้ทำในตอนนี้ก็คงจะเป็นได้แค่เพียงการระบายผ่านตัวอักษรไปพลางๆ ก่อน เรื่องแรกที่เอามาแบ่งปันให้อ่านกันมีชื่อว่า “7 สิ่งที่ผมเรียนรู้หลังจากเดินทางมาครึ่งค่อน โลก”

หวังว่าการระบายครั้งนี้ จะช่วยระบายสีในจิตใจเพื่อนๆ ได้บ้างไม่มากก็น้อยนะ 😊

1. No friend, no gain

ผมลืมเล่าให้ฟังไปว่า ผมไม่ได้ผจญภัยในต่างแดนตัวคนเดียว แต่มีเพื่อนสนิทไปด้วยอีก 2 คน ผมจินตนาการออกเลยว่าถ้าขาด 2 คนนี้ไปจะเป็นยังไง... ทริปนี้ก็จะไม่เกิดขึ้นยังไงล่ะ! ถือว่าผม โชคดีมากๆ ที่ได้ออกเดินทางกับเพื่อนที่มีจริตคล้ายกัน

“ขาดเพื่อน ความทรงจำดีๆ ก็คงจะหายไป”

2. Good plan, better travel

ก่อนออกเดินทางผมใช้เวลาเตรียมตัวประมาณ 3 เดือน กลางวันปั่นดิสเซอร์ (โปรเจกต์จบ) กลางคืนก็แปลงร่างเป็นมนุษย์ค้างคาวมานั่งวางแผน เปิดไปเปิดมาอยู่หลายเว็บทั้ง Trip advisor เอเย่ Lonely Planet เอเย่ ซึ่งแผนที่พวกผมวางไว้นั้นดีและละเอียดมากๆ เลยละ (ไม่ได้หลงตัวเองนะ ฮ่าๆ) แต่มันก็ยังจะมีข้อมูลบางอย่างที่ผมหาเท่าไรก็หาไม่ได้ เช่น จะนั่งรถไฟจากคุณหมิงเข้ามาไทยยังไง สุดท้ายเลยตัดสินใจไปตายเอาดาบหน้าแทน ตอนออกเดินทางจริง เส้นทางตั้งแต่สกอตแลนด์ไปจนถึงคุณหมิงนั้นพวกผมแทบไม่เจอปัญหาเลย แต่พอจะออกจากคุณหมิงเข้ามาไทยเท่านั้นแหละ ความบรรลัษย์บังเกิด ทั้งขึ้นรถเมล์ผิดป้าย 3 รอบ ต้องนั่งมอเตอร์ไซด์ซ้อน 3 พร้อมกับเป้ใบใหญ่ๆ อีก 4 ใบ กว่าจะกลับไทยได้ โคตรเหนื่อย!

“วางแผนให้ดี ใช้เวลากับการค้นพบที่ไม่คาดฝัน ไม่ใช่ปัญหาที่ไม่คาดฝัน”

3. Monopoly is never good

จริงๆ ข้อนี้ไม่เกี่ยวกับเรื่องท่องเที่ยวเลย แต่เป็นเรื่องที่ผมฝังใจเป็นพิเศษ เลยต้องเอ่ยถึงสักหน่อย

บนรถไฟสายทรานส์ไซบีเรียนที่ผมใช้ชีวิตอยู่ประมาณ 4 วันครึ่ง (จากมอสโคว์ไปอูลานบาตอร์) จะมีอยู่โบกี้หนึ่งซึ่งเป็นโบกี้ของภัตตาคารที่หรูที่สุดบนรถไฟ (ทั้งขบวนมีอยู่ร้านเดียว) ภัตตาคารระดับ 5 ดาวนี้ถูกบริหารโดยชายแก่ชาวรัสเซียคนนึงซึ่งผมตั้งชื่อว่า “ไอ้ลุง” สาเหตุที่ต้องตั้งชื่อว่า “ไอ้ลุง” ก็เพราะว่าการตั้งราคาที่นี่

มหาโหด ในเมนูมีอยู่สิบกว่าอย่าง แต่ไอ้ลุงแกล่เล่นขายอยู่แค่อย่างเดียวคือข้าวสแตกไก่ (ข้าวแฉะๆ พร้อมไก่หนึ่งชิ้น กับผักอีกนิดหน่อย) ราคาจานละ 1,000 รูเบิล ในตอนนั้นถ้าคิดเป็นเงินบาทก็ตกอยู่ที่ 1,000 บาท! ราคานี้สามารถซื้อกระเพราไก่ไข่ดาวได้ประมาณ 20 จาน ตอนแรกตั้งใจว่าจะไม่กิน แต่สุดท้ายก็โดนไป 3-4 มื้อ เพราะทนกินมาฆ่าเกาหลีแค่อย่างเดียวนะ

“...และนี่คือบทเรียนเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์ที่ดีที่สุดที่ผมเคยเรียนมา”

4. Buying tours isn't always bad for backpackers

แบ็คแพ็คเกอร์หลายๆ คนคงจะคิดว่าการซื้อทัวร์เป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นและเป็นอะไรที่สิ้นเปลืองเกินกว่าเหตุ เรื่องอะไรจะเสียเงินมากกว่าที่ควรเสียตั้งแต่ตัว ศึกษาข้อมูลให้เยอะหน่อยแล้วเที่ยวเอง เอาเงินที่เหลือไปเสียค่าของกินหรือของที่ชอบได้ดีกว่า ผมก็เคยคิดแบบนั้น แต่ประสบการณ์ในอุทยานบาตอร์ ประเทศมองโกเลีย ทำให้ความคิดผมเปลี่ยนไป

สาเหตุที่พวกผมแวะประเทศนี้แทนที่จะยังยาวไปปักกิ่งนั้นเป็นเพราะว่าเพื่อนสุดรักของผมทั้ง 2 คนอยากท่องเที่ยวทะเลทรายโกบี พวกผมตัดสินใจซื้อทัวร์เพราะค่าที่ทะเลทรายโกบีมันแพงกว่าที่ฟังดูกว้างใหญ่มากๆ และเมื่อไปอยู่กลางทะเลทรายจริงๆ ก็ทำให้รู้ว่าพวกผมคิดไม่ผิด ตอนนั้นหิมะตกหนักมากจนมองไม่เห็นอะไรเลย เข็มทิศก็ใช้ไม่ได้ จนทำให้คนขับรถทัวร์ที่ใช้ชีวิตอยู่กับทะเลทรายมาทั้งชีวิตหลงทาง กว่าจะคลำทางกันเจอใช้เวลาอยู่หลายชั่วโมง ถ้าพวกผมเช่ารถขับเข้ามาเองคงจะได้เป็นอาหารอันโอชะของหมาป่าในทะเลทรายเป็นแน่แท้

“บางที... การซื้อทัวร์ก็ดีกว่าการไปมั่วเอง แต่ก็แค่บางทีนะ”

5. Polish girls are polished!

ตั้งแต่เดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลมา เห็นสาวเอเชียมาก็เยอะ สาวฝรั่งมาก็เยอะ สาวที่ตราตรึงสายตาที่สุดผมยกให้สาวโปแลนด์ สวยขนาดที่ว่าเดินมา 10 คนจะสวยสัก 7 คน ถึงแม้ว่าผมจะไม่ชอบสไตล์ฝรั่ง (ไม่ถามตัวเองสักคำว่าฝรั่งจะชอบเรามากๆ ฮ่าๆ) แต่สำหรับสาวประเทศนี้ผมยอมรับจริงๆ รัสเซียที่ว่าสวยยังชิดซ้ายเลย

ป.ล. 1 จริงๆ ข้อนี้มันค่อนข้างจะ subjective นะ หลายๆ คนอาจจะเห็นไม่ตรงกันกับผม แต่ก็คือประสบการณ์ที่ผมเจอมากับตัวและอยากจะทำมาแบ่งปัน

ป.ล. 2 การชื่นชมอันนี้เป็นกรชื่นชมโดยสุจริตนะ ไม่ได้เป็นการชื่นชมโดยเสนาหาแม่แต่ชนิดเดียว ฮ่าๆ

6. There is no place as warm as home

แต่ก่อนเคยได้ยินคนพูดอยู่บ่อยๆ ว่า “ไม่มีที่ไหนสุขใจเท่าบ้านเรา” ตอนนั้นผมรู้สึกเฉยๆ กับคำนี้มาก อาจเป็นเพราะว่าผมไม่เคยจากบ้านไปไกลเกิน 3 วัน 7 วัน ตอนเรียนอยู่ต่างประเทศผมก็ยังไม่รู้สึกอะไร อาจเป็นเพราะว่ามันอยู่ที่เดิมซ้ำๆ เป็นปี แต่หลังจากเดินทางไกล นอนกลางดิน กินกลางทราย (อันนี้ก็เวอร์ไป ฮ่าๆ) มาได้ประมาณ 2 เดือน คืนแรกที่บ้าน ประโยคนี้มันแว๊บขึ้นมาในสมองทันทีที่หัวถึงหมอนเลยละ มันสุขแบบบอกไม่ถูกจริงๆ

7. But you gain memories and experiences only when you roam

หลังจากสุข ความรู้สึกต่อมาคือเคว้งคว้าง แบบว่า ‘จบแล้วจริงๆ เหนอ ทริปกลับบ้านด้วยรถไฟ’ มันหวิวแบบบอกไม่ถูก วันพรุ่งนี้ตื่นมาโลกของผมคงเป็นเหมือนเคย ไม่มีแล้วการผจญภัย ไม่มีแล้วการนั่งรถไฟ วันนั้นจนถึงวันนี้ หลายๆ ครั้งเวลาผมนึกถึงช่วงเวลานั้น ผมก็แอบยิ้มอยู่คนเดียว (จนคนที่อยู่แถวนั้น อาจจะคิดว่าแมงบ้า ฮ่าๆ) หลายๆ ครั้งอีกเช่นกันที่ผมมองย้อนกลับไป ผมยังรู้สึกเสียดายอะไรกับสิ่งที่ไม่ได้ทำและที่ที่ไม่ได้ไป ความทรงจำและประสบการณ์ สุข เศร้า เหงา ฟิน ทุกๆ อย่างยังอยู่กับผมเสมอมาและมันจะยังคงอยู่เสมอไป

“ขอเพียงแค่เรา...ออกเดินทาง”

แบงค์